

Dessagne

Estic a anys llums de tu, jugue en altra òrbita, amb recursos com Doraemon, trista vida la teua de Nobita. Em menje tots els pastissets, també el de Shizuka, açò és acció poètica valenciana com al lliit del Túria. La vida és un semàfor, hi ha dies en verd, altres en groc, els meus són tots rojos. El cas, el cas és què ens tornarem bojós, i tot per culpa meua i ens quedarem coixos. Per fer plorar qui volia, per no escoltar el que deia, quan el que em deia era que agafara tot i partira. Alineava els seus planetes aterrant la nau entre ells, es provocava un terratrémol que tombava tots els portells. Perdem més quan dubtem que quan ens equivoquem, s'han de tancar les parpelles i fer-ho com millor creguem. Els t'estime, no han de ser per a qualsevol, són per aquells que amb el raspall de dents comparteixes el got. I ja estarem de dol, mentrestant cerca la pau, si pots, cerca un igual i feu que junts la vida siga *guai*.

Sóc feliç, m'importeu una merda tots, per això sóc feliç, açò ho he après de la vida. Quan val vint-i-cinc, pagues amb cinquanta i et tornen cinc, açò és la puta vida. La meua meta-perspectiva: sóc una merda de persona. Per a dins, com una ona t'engoleix la mala ona. Així que solta el plom i vine, vine, vola, fuma, beu, crida, crida fort, a fer la mà la brúixola. Bruixes n'hi ha moltes i el nord sempre està allí, si te'n vas pal sud, no passa res, a la volta ens trobarem. La pena no fou anar-se'n, fou no quedar-se, els vaixells s'allunyaven, s'apropava el desastre. I jo a la teua boda, sense sastre i a soles, perquè preferires entrecot i jo tenia figatells. El clarejar més romàntic que et podia oferir, era a la Eskombrera asseguts a l'horta esperant-lo sortir. Solament açò que escric amb sang, val la pena ser llegit i escoltat.

La picardia d'un de 17, el saber d'un de 80, l'energia d'un de 10, la serietat d'un de 40, això tot suma 26. Com Minerva, sí! *Estoy llorando por ti!* Sóc una espècie d'Anticrist. Estan plorant bellotes, a poc a poc moren, escolte els seus crits, però les bellotes no ploren! Eren somnis absurds que distorsionen la realitat, no podem ocultar mai la lluna, el sol i la veritat. No hi ha prou fent ni volent, s'ha d'insistir, avaluar i reforçar, educar és atreure, seduir. Ensenya'm alguna cosa que no puga trobar al Google, tinc tatuat el plànol del seu cos, com el Scofield. I com Liam, jo també em vaig llegar el gra, la meua vida és privat, no la conte a l'Instagram. Tots esperant veure el doble *tick* blau, i l'únic que hi ha és el present, au! A fer la mà, infinita tristesa, *late mi corazón*, infinita pobresa.

Vicen-T